

USTAWA
z dnia 3 grudnia 2010 r.
o zmianie ustawy o transporcie drogowym

Opracowano na pod-
stawie: Dz. U. z 2010
r. Nr 249, poz. 1656.

Art. 1.

W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4:

a) pkt 17 i 18 otrzymują brzmienie:

„17) licencja – decyzja administracyjna wydana przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniana do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w zakresie transportu drogowego;

18) zezwolenie – decyzja administracyjna wydana przez ministra właściwego do spraw transportu, Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub określony w ustawie organ samorządu terytorialnego, uprawniana przewoźnika drogowego do wykonywania określonego rodzaju transportu drogowego;”

b) po pkt 19 dodaje się pkt 19a w brzmieniu:

„19a) formularz jazdy – dokument wydawany na podstawie art. 11 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem (Dz. Urz. UE L 74 z 20.03.1992, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 6, t. 1, str. 306, z późn. zm.) oraz na podstawie umowy w sprawie międzynarodowych okazjonalnych przewozów pasażerów autokarami i autobusami (Umowa INTERBUS), sporządzonej w Brukseli dnia 11 grudnia 2000 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 114, poz. 1076);”

2) w art. 7 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w międzynarodowym transporcie drogowym – Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

3) w art. 13 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Główny Inspektor Transportu Drogowego może, w drodze decyzji administracyjnej, wyrazić zgodę na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji przez spółki akcyjne, spółki komandytowe lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w których spółka posiadająca licencję posiada akcje lub udziały, jeżeli zawarły one umowę leasingu lub dzierżawy na używanie pojazdu samochodowego zgłoszonego do pro-

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381, z 2008 r. Nr 218, poz. 1391, Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1574, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 86, poz. 720 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 43, poz. 246, Nr 164, poz. 1107, Nr 225, poz. 1466 i Nr 247, poz. 1652.

wadzenia działalności objętej licencją, pod warunkiem spełnienia przez te spółki wymagań określonych w art. 5 ust. 3.”;

4) w art. 14a uchyla się ust. 5;

5) w art. 17 uchyla się ust. 2;

6) uchyla się art. 17a;

7) w art. 18:

a) w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w międzynarodowym transporcie drogowym:

a) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego – dla linii komunikacyjnych wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

b) wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego lub organ innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym – dla linii komunikacyjnych niewykraczających poza obszar tych państw.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wykonywanie przewozów wahadłowych i okazjonalnych w międzynarodowym transporcie drogowym wykraczających poza obszar państw członkowskich Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym wymaga zezwolenia wydanego przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego, z zastrzeżeniem ust. 3.”,

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Organy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, i Główny Inspektor Transportu Drogowego wydają przedsiębiorcy wypis albo wypisy z zezwoleń w liczbie określonej we wniosku przedsiębiorcy.”;

8) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub

2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym

– wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego. Przepisy art. 22 ust. 1 stosuje się odpowiednio.”;

9) w art. 19a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje, w drodze decyzji administracyjnej, Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

10) w art. 22:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, dołącza się:

- 1) rozkład jazdy uzgodniony z zagranicznym przewoźnikiem drogowym przewidzianym do prowadzenia przewozów regularnych na danej linii regularnej, uwzględniający przystanki, czas odjazdów i przyjazdów, przejścia graniczne oraz długość linii regularnej podaną w kilometrach i odległości między przystankami;
- 2) kopię umowy z zagranicznym przewoźnikiem drogowym o wspólnym prowadzeniu linii regularnej;
- 3) harmonogram czasu pracy i odpoczynku kierowców;
- 4) schemat połączeń komunikacyjnych z zaznaczoną linią komunikacyjną i przystankami;
- 5) cennik.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Do wniosku o wydanie zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, dołącza się dokumenty i informacje, o których mowa w art. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem, zwanego dalej „rozporządzeniem Rady (EWG) nr 684/92”.”;

11) w art. 22a ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Organy, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 1, mogą realizować zadania, o których mowa w ust. 3, przez własne jednostki lub inne wyspecjalizowane podmioty.”;

12) art. 23–25 otrzymują brzmienie:

„Art. 23. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, gdy:
 - a) wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usług będących przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji,

- b) projektowana linia regularna będzie stanowiła bezpośrednie zagrożenie dla istnienia już zatwierdzonych linii regularnych, z wyjątkiem sytuacji, kiedy linie te są obsługiwane tylko przez jednego przewoźnika lub przez jedną grupę przewoźników,
 - c) zostanie wykazane, iż wydanie zezwolenia poważnie wpłynęłoby na rentowność porównywalnych usług kolejowych na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych,
 - d) można wywnioskować, że usługi wymienione we wniosku są nastawione tylko na najbardziej dochodowe spośród usług istniejących na danych trasach;
- 2) może odmówić udzielenia zezwolenia na wykonywanie w międzynarodowym transporcie drogowym przewozów, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, zezwolenia na wykonywanie przewozów wahadłowych lub zezwolenia na wykonywanie przewozów okazjonalnych, o których mowa w art. 18 ust. 2, gdy przedsiębiorca:
- a) nie przestrzega warunków określonych w posiadanym już zezwoleniu,
 - b) nie wykonuje, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące,
 - c) wykonuje przewozy bez wymaganego zezwolenia.
2. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów w międzynarodowym transporcie drogowym, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, na zasadach określonych w art. 7 i 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92.
- Art. 24. 1. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, zmienia się na wniosek jego posiadacza w razie zmiany:
- 1) oznaczenia przedsiębiorcy;
 - 2) siedziby i adresu przedsiębiorcy.
2. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie zmiany:
- 1) przebiegu linii regularnej, rozkładu jazdy, zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania lub zmian godzin odjazdów z poszczególnych przystanków;
 - 2) zagranicznego przewoźnika drogowego, z którym zawarto umowę o wspólnym prowadzeniu linii regularnej w międzynarodowym transporcie drogowym.
3. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, wygasa w razie:
- 1) zrzeczenia się zezwolenia, z zastrzeżeniem ust. 6;
 - 2) upływu terminu określonego w zezwoleniu;

- 3) wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 16 ust. 1.
4. Zezwolenie, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, cofa się w razie:
 - 1) cofnięcia licencji;
 - 2) naruszenia lub zmiany warunków, na jakich zezwolenie zostało wydane oraz określonych w zezwoleniu;
 - 3) niewykonywania przez przedsiębiorcę, na skutek okoliczności zależnych od niego, przewozów regularnych co najmniej przez 3 miesiące;
 - 4) odstąpienia zezwolenia osobie trzeciej, przy czym nie jest odstąpieniem zezwolenia powierzenie wykonania przewozu innemu przewoźnikowi, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe.
5. W razie cofnięcia zezwolenia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, wniosek o ponowne wydanie zezwolenia nie może być rozpatrzony wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu stała się ostateczna.
6. Przedsiębiorca nie może zrzec się zezwolenia, o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. a, w przypadku wszczęcia postępowania o cofnięcie tego zezwolenia.
7. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, przedłuża wydane przez siebie zezwolenia, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 2 lit. b, zmienia warunki ich wykonywania, stwierdza utratę ich ważności albo cofa je, na zasadach określonych odpowiednio w art. 8, 9 i 16 rozporządzenia Rady (EWG) nr 684/92.

Art. 25. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz osób pod warunkiem posiadania przez niego licencji na wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu osób.

2. Główny Inspektor Transportu Drogowego:
 - 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w razie braku możliwości zapewnienia wystarczającej liczby zezwoleń;
 - 2) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 1;
 - 3) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego w przypadkach, o których mowa w art. 15 ust. 3.
3. Wydanie i odmowa wydania w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, zezwolenia zagranicznego na przewóz osób są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
4. Główny Inspektor Transportu Drogowego:
 - 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2;

2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz osób, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 3.

5. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, o których mowa w ust. 2 pkt 1, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.”;

13) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Wykonywanie międzynarodowego przewozu drogowego osób na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zagraniczny podmiot wymaga zezwolenia ministra właściwego do spraw transportu, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

2. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, może być udzielone na okres nieprzekraczający danego roku kalendarzowego.

3. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w ust. 1 i w art. 25 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.

4. Blankiety zezwoleń na wykonywanie przewozów wahadłowych lub zezwoleń na wykonywanie przewozów okazjonalnych, których posiadanie jest wymagane od zagranicznego przewoźnika, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.

5. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 25 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

14) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz osób, może upoważnić do ich wydawania, w drodze rozporządzenia, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osobom niepowołanych, wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.”;

15) w art. 27 dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Formularz jazdy wydają przewoźnikowi:

1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;

2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.

4. Wydanie formularza jazdy jest czynnością niestanowiącą decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.”;

16) uchyla się art. 27a;

17) w art. 29 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonywanie przewozu kabotażowego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot:

- 1) mający siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub
- 2) wykorzystujący do przewozu pojazd zarejestrowany w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, Konfederacja Szwajcarska lub państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strona umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym

– wymaga uzyskania zezwolenia na przewóz kabotażowy, które wydaje w drodze decyzji administracyjnej Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

18) po art. 29b dodaje się art. 29c w brzmieniu:

- „Art. 29c. 1. Wysokość kontyngentu zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1 i art. 30 ust. 1, ustala, w drodze porozumienia z odpowiednimi władzami innych państw, minister właściwy do spraw transportu.
2. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 28 ust. 1, wytwarza i przekazuje za granicę, w imieniu ministra właściwego do spraw transportu, Główny Inspektor Transportu Drogowego.
 3. Blankiety zezwoleń, o których mowa w art. 30 ust. 1, przyjmuje z zagranicy Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

19) art. 30 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 30. 1. Główny Inspektor Transportu Drogowego wydaje przewoźnikowi drogowemu zezwolenie zagraniczne na przewóz rzeczy pod warunkiem posiadania przez niego licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy.
2. Przepis art. 25 ust. 2 stosuje się odpowiednio.
 3. Wydanie i odmowa wydania w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 1, zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy są czynnościami niestanowiącymi decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
 4. Główny Inspektor Transportu Drogowego:
 - 1) odmawia wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 2;
 - 2) może odmówić wydania zezwolenia zagranicznego na przewóz rzeczy, w drodze decyzji administracyjnej, w przypadku, o którym mowa w art. 25 w ust. 2 pkt 3.
 5. Podziału zezwoleń zagranicznych między przewoźnikami drogowymi, o których mowa w ust. 1, dokonuje komisja społeczna powołana przez ministra właściwego do spraw transportu.
 6. Komisja, o której mowa w ust. 5, składa się z 7 osób.

7. Minister właściwy do spraw transportu określi, w drodze rozporządzenia, tryb wyłaniania składu oraz tryb działania komisji społecznej, o której mowa w ust. 5, mając na uwadze usprawnienie sposobu podziału zezwoleń zagranicznych oraz zapewnienie w pracach komisji przedstawicieli polskich organizacji o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszających międzynarodowych przewoźników drogowych.
8. Skargi i wnioski związane z wydawaniem zezwoleń zagranicznych, o których mowa w ust. 3, rozpatruje minister właściwy do spraw transportu.
9. Przepisy ustawy dotyczące zezwoleń zagranicznych stosuje się do ekopunktów wydawanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2327/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. ustanawiającym w ramach stałej polityki transportowej system punktów tranzytowych mający zastosowanie w 2004 r. do samochodów ciężarowych przejeżdżających przez Austrię (Dz. Urz. WE L 345 z 31.12.2003, str. 30; Dz. Urz. UE L Polskie wydanie specjalne, rozdz. 7, t. 7, str. 706, z późn. zm.).
10. W przypadku zezwoleń zagranicznych, których wykorzystanie jest uzależnione od spełnienia przez pojazd odpowiednich wymogów bezpieczeństwa lub warunków dopuszczenia do ruchu, odpowiedni certyfikat potwierdzający ich spełnienie wydają:
 - 1) Główny Inspektor Transportu Drogowego;
 - 2) wojewódzki inspektor transportu drogowego.”;

20) w art. 30a w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) rodzaje certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 10, i terminy ich ważności;”;

21) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Minister właściwy do spraw transportu, w celu usprawnienia procedur wydawania zezwoleń zagranicznych na przewóz rzeczy, może, w drodze rozporządzenia, upoważnić do ich wydawania polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych, uwzględniając właściwe zabezpieczenie dokumentów związanych z wydawaniem tych zezwoleń uniemożliwiające dostęp do nich osób niepowołanych, wyposażenie pomieszczeń w urzędzenia gwarantujące bezpieczeństwo przechowywanych dokumentów, ubezpieczenie od wszelkiego ryzyka oraz sposób rozliczania się w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty tych dokumentów.”;

22) w art. 32b ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Główny Inspektor Transportu Drogowego, w drodze decyzji administracyjnej, wydaje, odmawia wydania, zmienia albo cofa świadectwo kierowcy.”;

23) w art. 32c:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organem uprawnionym do przeprowadzania kontroli wydanych świadectw kierowcy jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do przeprowadzania kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 85 i art. 90.”;

24) w art. 32e:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr wydanych świadectw kierowcy.”,

b) uchyla się ust. 2;

25) w art. 33:

a) ust. 8 i 9 otrzymują brzmienie.

„8. Zaświadczenie na krajowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis albo wypisy z zaświadczenia wydaje właściwy dla siedziby przedsiębiorcy starosta na okres do 5 lat. Zaświadczenie na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy oraz wypis albo wypisy z zaświadczenia wydaje Główny Inspektor Transportu Drogowego na okres do 5 lat.

9. Właściwy organ, w drodze decyzji administracyjnej, odmawia przedsiębiorcy wydania nowego zaświadczenia, w przypadku stwierdzenia wykonywania przez tego przedsiębiorcę przewozu niezgodnie z posiadanym zaświadczeniem.”,

b) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:

„9a. Przedsiębiorca, który wykonywał przewóz niezgodnie z posiadanym zaświadczeniem, może wystąpić z wnioskiem o wydanie nowego zaświadczenia w takim samym zakresie nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia upływu terminu, na jaki zostało wydane posiadane zaświadczenie.”,

c) uchyla się ust. 11;

26) w art. 34:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi rejestr podmiotów i pojazdów wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne.”,

b) uchyla się ust. 6 i 7;

27) w art. 35 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, następuje, w drodze decyzji administracyjnej, wydanej przez Głównego Inspektora Transportu Drogowego.”;

28) w art. 41:

a) w ust. 1 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 10, lub jego zmiany oraz wydania wtórnika certyfikatu,”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw transportu w celu usprawnienia procedur pobierania opłat może, w drodze rozporządzenia, upoważnić, na określonych warunkach, do pobierania opłat za niektóre czynności administracyjne w międzynarodowym transporcie drogowym, o których mowa w ust. 1, polskie organizacje o zasięgu ogólnokrajowym zrzeszające międzynarodowych przewoźników drogowych.”,

c) uchyla się ust. 5;

29) w art. 42:

a) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) urzędach Inspekcji Transportu Drogowego;”,

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Przedsiębiorcy prowadzący stacje benzynowe mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.

5. Polskie organizacje zrzeszające przewoźników drogowych o zasięgu ogólnokrajowym mogą pobierać opłatę po zawarciu porozumień z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego.”,

c) w ust. 6 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zasady rozliczania z Głównym Inspektorem Transportu Drogowego w przypadku zaginięcia, zniszczenia lub utraty otrzymanych dokumentów.”,

d) po ust. 6 dodaje się ust. 6a i 6b w brzmieniu:

„6a. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, na wniosek Głównego Inspektora Transportu Drogowego, zamawia blankiety karty opłaty drogowej.

6b. Główny Inspektor Transportu Drogowego prowadzi dystrybucję blankietów karty opłaty drogowej dla podmiotów, o których mowa w ust. 3.”;

30) w art. 44:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki, o których mowa w art. 26, art. 32, art. 42 ust. 3 oraz art. 43 ust. 2, otrzymują prowizję od pobranych opłat, w wysokości nie mniejszej niż 7 % i nie większej niż 10 %.”,

b) uchyla się ust. 1b;

31) w art. 46:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wpływy uzyskane z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7–9, art. 42 i art. 43, oraz wpływy z opłat z tytułu:

1) w międzynarodowym transporcie drogowym:

a) udzielenia licencji, zmiany licencji, przedłużenia ważności licencji, wydania wypisu z licencji, wydania wtórnika licencji, przeniesienia uprawnień wynikających z licencji oraz wyrażenia zgody na wykonywanie uprawnień wynikających z licencji,

- b) wydania zezwolenia, zmiany zezwolenia, przedłużenia ważności zezwolenia, wydania wypisu z zezwolenia, wydania wtórnika zezwolenia na wykonywanie przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego, przewozu wahałowego lub przewozu okazjonalnego,
- c) wydania decyzji, o której mowa w art. 20a ust. 2,
- d) wydania zezwolenia na przewóz kabotażowy,
- e) wydania zezwolenia, o którym mowa w art. 19a ust. 1,
- f) wydania zaświadczenia, zmiany zaświadczenia, wydania wypisu z zaświadczenia o zgłoszeniu działalności w zakresie międzynarodowego przewozu na potrzeby własne,

2) wydania wielokrotnego zagranicznego zezwolenia wydanego przez Międzynarodowe Forum Transportu (International Transport Forum),

3) wydania zezwolenia na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego osób na lub przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą

– są przekazywane w całości na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Wpływy uzyskane z opłat, za wydanie zezwoleń zagranicznych na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego rzeczy lub osób, są przekazywane, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 2:

- 1) na wyodrębniony rachunek bankowy Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad – 50 % wpływów;
- 2) do budżetu państwa – 50 % wpływów.”,

c) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad sprawuje nadzór nad prawidłową realizacją wpływów z opłat, o których mowa w art. 41 ust. 1 pkt 7 – 9, art. 42 i art. 43.

3. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad przekazuje kwoty pobranych opłat, o których mowa w ust. 1 i ust. 1a pkt 1, w terminie do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu ich otrzymania, na rachunek Krajowego Funduszu Drogowego, z przeznaczeniem na budowę i przebudowę dróg krajowych oraz na potrzeby gromadzenia danych o drogach publicznych i sporządzania informacji o sieci dróg publicznych, jak również na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego i budowy autostrad oraz na druk kart opłat za przejazd po drogach krajowych.”,

d) uchyla się ust. 3a;

32) w art. 47 w ust. 3 w pkt 7 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„wydania certyfikatu, o którym mowa w art. 30 ust. 10 - nie może być wyższa niż równowartość:”;

33) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„Art. 50. Do zadań Inspekcji należy:

1) kontrola:

- a) dokumentów związanych z wykonywaniem transportu drogowego lub przewozów na potrzeby własne oraz przestrzegania warunków w nich określonych,
- b) dokumentów przewozowych określonych w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. – Prawo przewozowe, a także innych dokumentów przewozowych związanych z wykonywaniem transportu drogowego lub przewozów na potrzeby własne, o których mowa w art. 1;
- c) przestrzegania przepisów ruchu drogowego w zakresie i na zasadach określonych w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym,
- d) przestrzegania przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu i obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy,
- e) przestrzegania szczegółowych zasad i warunków transportu zwierząt,
- f) przestrzegania zasad i warunków dotyczących przewozu drogowego towarów niebezpiecznych,
- g) wprowadzonych do obrotu ciśnieniowych urządzeń transportowych pod względem zgodności z wymaganiami technicznymi, dokumentacją techniczną i prawidłowością ich oznakowania w zakresie określonym w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o przewozie drogowym towarów niebezpiecznych (Dz. U. Nr 199, poz. 1671, z późn. zm.²⁾),
- h) rodzaju używanego paliwa,
- i) dokumentów związanych z wykonywaniem publicznego transportu zbiorowego;

2) prowadzenie postępowania administracyjnego, w tym wydawanie decyzji administracyjnych na zasadach określonych w ustawie, a także podejmowanie innych czynności w niej przewidzianych, w sprawach:

- a) licencji na wykonywanie międzynarodowego transportu drogowego,
- b) zezwoleń w międzynarodowym transporcie drogowym i zezwoleń na przewóz kabotażowy,
- c) formularzy jazdy,
- d) zaświadczeń na międzynarodowy niezarobkowy przewóz drogowy,
- e) świadectw kierowcy,

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 97, poz. 962 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 90, poz. 757 i Nr 141, poz. 1184, z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 oraz z 2007 r. Nr 176, poz. 1238 i Nr 192, poz. 1381.

f) certyfikatów, o których mowa w art. 30 ust. 10;

3) podejmowanie czynności dotyczących zezwoleń zagranicznych i zezwoleń ministra właściwego do spraw transportu.”;

34) art. 50a otrzymuje brzmienie:

„Art. 50a. Minister właściwy do spraw transportu w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb kontroli, o której mowa w art. 50 pkt 1 lit. h, uwzględniając sposób przeprowadzenia kontroli i badania rodzaju używanego paliwa.”;

35) w art. 51:

a) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Czynności związane z realizacją zadań określonych w art. 50 pkt 1 w zakresie określonym w art. 68–75 wykonują inspektorzy wojewódzkich inspektoratów transportu drogowego, zwani dalej „inspektorami”.

6. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, o których mowa w art. 50 pkt 1, organem właściwym jest wojewódzki inspektor, a organem wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego – Główny Inspektor Transportu Drogowego”;

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, o których mowa w art. 50 pkt 2 i 3, organem właściwym jest Główny Inspektor Transportu Drogowego.”;

36) w art. 83 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 2, art. 18 ust. 1 i 2 oraz art. 33 ust. 8, są obowiązane przedstawiać ministrowi właściwemu do spraw transportu, co najmniej dwa razy w roku, w terminach do dnia 15 stycznia oraz do dnia 15 lipca, informacje dotyczące liczby i zakresu udzielonych licencji, zezwoleń i zaświadczeń na przewozy drogowe na potrzeby własne oraz liczby wypisów z tych dokumentów, a także liczby licencji w zakresie pośrednictwa przy przewozie rzeczy.”;

37) w art. 84 uchyla się ust. 3.

Art. 2.

1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Główny Inspektor Transportu Drogowego przejmuje sprawy, prowadzone na podstawie art. 7 ust. 2 pkt 3, art. 13 ust. 2 i 4, art. 15, art. 16, art. 18 ust. 2, art. 19, art. 23–25, art. 29 ust. 1, art. 30 ust. 1, art. 32b, art. 32c, art. 32e, art. 33 ust. 8, art. 34 ust. 5, art. 35 ust. 2 oraz art. 42 ust. 3 pkt 1, 4 i 5 oraz ust. 6 pkt 4 ustawy zmienianej w art. 1 w zakresie zadań i kompetencji podlegających przekazaniu na podstawie niniejszej ustawy, wszczęte a niezakończone przed dniem jej wejścia w życie ostateczną decyzją.

2. Z dniem wejścia w życie ustawy w toczących się postępowaniach sądowych i administracyjnych, których stroną jest minister właściwy do spraw transportu, w zakresie zadań i kompetencji podlegających przekazaniu na podstawie tej

ustawy, w miejsce ministra właściwego do spraw transportu, stroną staje się Główny Inspektor Transportu Drogowego.

3. Minister właściwy do spraw transportu przekaze Głównemu Inspektorowi Transportu Drogowego akta spraw prowadzonych przez jednostkę, o której mowa w art. 17 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zwaną dalej „jednostką”.
4. Przekazanie akt spraw, o którym mowa w ust. 3, następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego zawierającego wykaz spraw i przekazywanych dokumentów.

Art. 3.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rejestr wydanych świadectw kierowcy i rejestr pojazdów i przedsiębiorców wykonujących międzynarodowy przewóz drogowy na potrzeby własne, o których mowa w art. 32e ust. 1 i art. 34 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się rejestrem wydanych świadectw kierowcy i rejestrem podmiotów i pojazdów wykonujących przewóz drogowy na potrzeby własne, o których mowa w art. 32e i art. 34 ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4.

Decyzje ministra właściwego do spraw transportu, w zakresie zadań i kompetencji podlegających przekazaniu na podstawie ustawy, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc.

Art. 5.

Do jednostki nie stosuje się przepisu art. 87 ust. 1 i art. 89 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.³⁾).

Art. 6.

1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Główny Inspektorat Transportu Drogowego przejmuje prawa, należności i zobowiązania jednostki. Przekazanie aktywów trwałych i innych składników majątkowych pozostających w dyspozycji jednostki następuje na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego.
2. Zobowiązania jednostki, o których mowa w ust. 1, zostaną rozliczone ze środków zgromadzonych na rachunku bankowym tej jednostki, przekazanych na rachunek bankowy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, z tym że środki pieniężne stanowiące nierozliczone nadpłaty z tytułu opłat za wydane przez jednostkę dokumenty i kaucje stanowiące zabezpieczenie na pobierane karty opłat przechodzą z dniem 1 stycznia 2011 r. na wyodrębniony rachunek banko-

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 219, poz. 1706 oraz z 2010 r. Nr 96, poz. 620, Nr 108, poz. 685, Nr 152, poz. 1020, Nr 161, poz. 1078, Nr 226, poz. 1475 i Nr 238, poz. 1578.

wy Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego w celu zwrotu tych nadpłat i kaucji.

Art. 7.

1. Z dniem 1 stycznia 2011 r. pracownicy jednostki stają się pracownikami Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego zatrudnionymi na stanowiskach urzędniczych w rozumieniu ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505 oraz z 2009 r. Nr 157, poz. 1241 i Nr 219, poz. 1706). Przepis art. 23¹ § 4 Kodeksu pracy stosuje się odpowiednio.
2. Dyrektor Generalny Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego niezwłocznie zawiadamia na piśmie pracowników, o których mowa w ust. 1, o zmianach, jakie mają nastąpić w ich stosunkach pracy.

Art. 8.

Wojewódzcy inspektorzy transportu drogowego wykonują zadania, o których mowa w art. 27 ust. 3 i art. 30 ust. 10 ustawy zmienianej w art. 1, od dnia 1 stycznia 2012 r.

Art. 9.

Komisja społeczna do spraw podziału zezwoleń zagranicznych powołana na podstawie dotychczasowych przepisów funkcjonuje do końca okresu, na jaki została powołana.

Art. 10.

Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 26 pkt 2, art. 30 ust. 2d, art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 41 ust. 4 i art. 50a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 26, art. 30 ust. 7, art. 32, art. 41 ust. 4 i art. 50a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy.

Art. 11.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2011 r., z wyjątkiem art. 5 i 7, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.